

1

Jessica Granger zat op haar werk aan haar bureau en probeerde erachter te komen wat er in godsnaam aan de hand was. Ze werkte nu bijna een maand als receptioniste bij een van de meest prestigieuze kunstgalerieën van Los Angeles, en hoewel het opnemen van de telefoon niet het meest stimulerende baantje was, vond ze het leuk. Het was iets om 's morgens haar bed voor uit te komen en gaf een gevoel van normaliteit aan haar in andere opzichten zeer abnormale leven.

De grote witte ruimte op slechts een paar straten van Rodeo Drive was een magneet voor rijke bewoners en toeristen. Jessica's bureau stond precies in het midden langs de achtermuur. De sfeer in de galerie met airco was somber, rustig en stil, en als in een bibliotheek of kerk spraken bezoekers op zachte, eerbiedige toon. Al zou Jessica het hun in het geval van de huidige expositie niet kwalijk hebben genomen als ze luid gillend het gebouw uit waren gerend.

Aan de muren hing het werk van een hippe, nieuwe Duitse kunstenaar. De tentoonstelling bestond uit acht enorme doeken bezaaid met fluorescerende vlekken, met felle spetters verf in de primaire kleuren en gouden en zilveren spikkels erop. Ontevreden met de kakofonie van kleur die hij had gecreëerd had de kunstenaar, om een reden die Jessica totaal ontging, ook buffelmest op de afgeronde werken gesmeerd. Dus zoals je zou verwachten roken ze zeer onaangenaam. Om precies te zijn stonken ze naar stront.

Nu ze de afgelopen weken met de schilderijen had moeten le-

ven, was Jessica ze gaan haten. Ze werkten op haar zenuwen, bezorgden haar hoofdpijn en beledigden haar zintuigen. Voorbijgangers deinsden vol afschuw terug wanneer ze de volle laag kregen en toen haar collega's ze weerzinwekkend noemden, was Jessica het volledig met hen eens. Maar wat wist zij ervan? Christopher, hun baas, vond kennelijk dat ze goed genoeg waren om de muren te sieren, en naar nu bleek was hij niet de enige.

'Verbazingwekkend, hè?' zei *financial controller* Nick, een van de personeelsleden die zich rondom Jessica's bureau hadden verzameld om verwonderd naar de rode stippen te staren die nu naast elk doek prijkten.

'Ongelooflijk,' was Jessica het hartgrondig met hem eens. Ze keek ondertussen alert de ruimte rond omdat ze half verwachtte dat Ashton Kutcher achter een pilaar vandaan tevoorschijn zou springen en roepen: '*You've been Punk'd!*'

Op dat moment arriveerde Christopher. 'Goeiemorgen allemaal. En goeiemorgen Jessica, alles goed?' informeerde hij, terwijl hij triomfantelijk binnenschreed.

'Eh... ja hoor, bedankt meneer Starkey,' antwoordde Jessica, verbaasd dat hij haar apart had aangesproken.

'Kijk,' zei hij teatraal, 'verkocht, verkocht, verkocht.'

'Hartstikke gefeliciteerd,' zei Kate. Het Hoofd Verkoop was enorm opgelucht dat ze eindelijk haar reputatie niet meer hoefde te riskeren door te doen alsof ze de doeken mooi vond. 'Wie heeft ze eigenlijk gekocht? Was het één koper?'

'Yep,' antwoordde Christopher en hij grijnsde zelfvoldaan. Zijn blik ging opnieuw naar Jessica. Ze bloosde, geschrokken dat iemand hem misschien verteld had wat zij over de schilderijen had gezegd.

'Is het soms Stevie Wonder?' lachte Kate, overtuigd dat nu ze eindelijk van de schilderijen af waren een grapje wel was toegestaan.

Een paar mensen proestten het uit. Helaas hoorde Christopher

daar niet bij. ‘Nou, godzijdank deelt niet iedereen jouw opvatting over wat wel of niet grootse kunst is, Kate,’ snauwde hij, waarna hij richting de kantoren achterin stormde en een pijnlijke stilte achterliet. Een voor een schuifelde iedereen weer naar zijn plek, maar Kate beende achter Christopher aan met een ruziezoekende blik in haar ogen.

Een paar minuten later was ze alweer terug en hing in de buurt van Jessica’s bureau rond. ‘Weet je, ik kon wel eens ongelijk hebben gehad over die schilderijen,’ zei ze weifelachtig. ‘Ze zijn eigenlijk best goed als je bedenkt hoeveel werk erin is gaan zitten.’

Jessica keek op van de mailinglist die ze aan het updaten was en stopte haar blonde haar achter haar oren. ‘Eh... ja, kan zijn.’ Persoonlijk was ze teleurgesteld in Kates gebrek aan ruggengraat. Dat één gestoord individu had besloten de schilderijen te kopen, betekende nog niet dat er iets was veranderd. Ze deden nog steeds pijn aan je ogen.

Maar goed, Christophers stemming was omgeslagen naar vriendelijk en vreugdevol, en toen hij even later weer verscheen, bood hij zelfs aan om langs Starbucks te gaan en koffie voor Jessica te halen. Aan de ene kant was ze verrukt dat haar harde werk en drang om in de smaak te vallen eindelijk werden onderkend, aan de andere kant was het verontrustend. En toen hij ook nog schaterlachte om iets wat ze zei alsof dat het grappigste was wat hij ooit had gehoord, be kroop haar een ongemakkelijk gevoel. Zodra hij weer weg was belde Jessica haar beste vriendin, Dulcie.

‘Met mij,’ fluisterde ze in de headset. ‘Ik heb een hele vreemde dag, dus zeg me alsjeblieft dat ik niet gek aan het worden ben door de dingen die ik denk.’

‘Vertel zo maar, want ik ben erg blij dat je belt,’ was het antwoord. ‘Ik heb net weer een afspraak voor het jurken passen gemaakt, dus zet 20 juli maar in je agenda en, oh god, je zult niet geloven wie Kevin wil uitnodigen...’

Vijf minuten later had Jessica er spijt van dat ze had gebeld.

Haar vriendin was volledig in de ban van haar bruiloft, ze kreeg er geen woord tussen en er kwam een ander telefoontje binnen dat ze moest opnemen.

‘Dulcie...’

‘... maar goed, het is zo’n opluchting van de stoelen, ik wist wel dat je het wat zou vinden en de volgende keer dat ik de locatie ga bekijken, moet je echt meegaan want-’

‘Dulcie...’

‘Dan kunnen we samen beslissen-’

‘DULCIE!’

‘Wat?’

‘Ik moet ophangen.’

Een paar minuten later verscheen Rob, de technicus van de galerie, compleet met ladder.

‘Goie morgen, Jess,’ zei hij. ‘Christopher wilde je even laten weten dat de schilderijen voor de volgende expositie zijn aangekomen en hij zei dat je vooral een kijkje moest gaan nemen in de *viewing room*.’

‘Oké,’ zei Jessica, die niet zo goed wist wat ze daaruit moest opmaken. ‘Wat aardig van hem.’

‘Tja,’ zei Rob.

Jessica keek bedachtzaam toe hoe hij de ladder opklom die hij onder een van de lichtbalken had gepositioneerd. ‘Dus nog maar een paar weken te gaan en dan hoeven we er niet meer tegenaan te kijken, hè?’ zei ze samenzweerderig.

Vanaf zijn torenhoge positie keek Rob haar aan met een ver dwaasde blik. ‘Je bedoelt omdat we ze dan ergens anders zullen zien?’ zei hij en hij knipoogde erbij.

Jessica’s nekharen gingen onmiddellijk overeind staan. ‘Wie heeft de schilderijen gekocht?’ vroeg ze impulsief.

‘Dat weet ik niet,’ zei Rob snel. Te snel. Hij loog.

Jessica dacht vlug na en veranderde van tactiek. Ze had een afschuwelijk voor gevoel, waar ze zo snel mogelijk vanaf moest. ‘Het

geeft niet,' fluisterde ze luid. Ze blufte: 'Ik weet het.'

'Echt?' antwoordde hij, terwijl hij zich net iets te hard op zijn lichtpeer concentreerde.

'Jah,' zei Jessica met een blasé stem die het feit verloochende dat haar hart met de seconde sneller klopte.

'Van wie?' vroeg Rob en hij klom weer naar beneden.

'Oh, je weet wel,' zei Jessica alsof hij dat zou moeten weten.

'Want Christopher zei dat we niets moesten zeggen,' zei hij, een beetje in de war. 'Ik denk dat hij dacht dat jij niet wilde dat wij wisten wie... je weet wel... maar ik moet toegeven,' zei hij gepijnigd, 'dat sinds ik het weet ik me wel rot voel. Ik wil dat je weet dat toen ik ze laatst wanproducten noemde, ik maar een grapje maakte.'

Jessica's hart zakte in haar buik. 'Oh, dat,' zei ze zwakjes. 'Maak je er niet druk om. Natuurlijk weet ik dat hij... mijn-' Ze stopte, nog even hopende dat ze het fout had. Misschien was ze paranoïde en zat ze er totaal naast?

'... vader?' opperde Rob aarzelend.

'Mijn vader...' Ze zat er dus niet naast.

'O... ké,' zei Rob, opeens bang dat hij iets had gezegd wat hij niet had mogen zeggen. 'Maar goed, ik moet nu gaan, maar Jess...'

'Wat?'

'Trek je niets aan van wat de anderen denken, goed? Uiteindelijk is kunst volkomen subjectief,' voegde hij er aardig aan toe.

Jessica knikte vaag en forceerde een glimlachje. Ze wist niet waar ze moest beginnen dus probeerde ze het niet eens. Maar terwijl ze Rob gedag wuifde, vermoedde ze dat dat voorgoed was, want hoe kon ze nu nog in de galerie blijven werken? Ze bleef een tijdje vertwijfeld zitten met een volkomen vernederd en meer dan een beetje onnozel gevoel. Het zoveelste baantje naar de haaien, van haar afgenomen. Ze was toe aan lunchpauze; om ontslag te nemen en te bedenken wat ze in godsnaam aan haar bemoeial van een vader moest doen, hoewel niet per se in die volgorde.

Jessica zat gepikeerd op een soepstengel te knabbelen toen haar telefoon trilde.

‘Dulcie,’ mompelde ze, ‘ik kan nu niet praten. Ik zit in Spago op Shawn te wachten.’

‘Dat geeft toch niet,’ zei Dulcie, ‘iedereen zit daar altijd te bel-len. Wat wilde je me vanmorgen vertellen?’

Jessica keek om zich heen in het restaurant in Beverly Hills. ‘Nou...’

‘Oh, wacht even Jess, voor je het me vertelt, heb ik je hulp nodig om te bedenken welke tijdschriften ik zal benaderen voor de bruiloft. Want die zullen wel geïnteresseerd zijn, toch?’

Uit het niets vocht Jessica ineens tegen de overweldigende neiging om te gaan schreeuwen. *HET INTERESSEERT NIEMAND IETS! Zelfs ik, je beste vriendin, spies me nog liever aan een roestig zwaard dan dat ik nog iets over je bruiloft moet zien of aanhoren, want hoe verbazingwekkend het ook mag klinken, ik heb andere dingen aan mijn hoofd. En trouwens, wie ben jij en wat heb je met mijn vriendin gedaan?* Deze vloedstroom aan opgekropte gevoelens overviel Jessica. Tot aan dat moment had ze zich niet gerealiseerd hoezeer Dulcies eeuwige bruiloftspraat haar dwarszat. Toch koos ze voor een minder controversieel antwoord.

‘Vast wel, Dulcie, vast wel.’

‘Ja, ik denk het ook. Ik bedoel, voor Kev en mij samen zullen er heel wat beroemde mensen komen en...’

Er zat maar één ding op. Jessica kapte haar af, waarna ze haar hoofd vermoeid op tafel legde, wat eigenlijk best wel fijn was tot dat haar telefoon piepte met een sms. Ze draaide haar hoofd opzij en bracht haar hand naar de telefoon.

*Binnenkort borrelen bij wijze van
prevrijgezellenfeest. Goed idee?*

Jessica bedacht dat het nota bene nog twaalf maanden duurde tot de bruiloft volgend jaar mei en dat er maar een beperkt aantal keren was dat je enthousiast 'Jaaaa!' kon roepen. Er ontrolde zich een stille schreeuw in haar binnenste terwijl ze rechtop ging zitten om te antwoorden.

Jaaaa!

Nu was ze afhankelijk van Shawn voor hulp bij het bepalen wat ze moest doen, iets wat haar niet echt veel hoop gaf. Helemaal als je bedacht dat hij er nog niet eens was. Erg irritant, nu ze erover nadacht.

Met het gevoel dat haar door elkaar gehusselde hoofd wel toe was aan een pauze, reikte Jessica opzij om een afgedankt exemplaar van de *Los Angeles Times* van een aangrenzend tafeltje te pakken. Ze bladerde erdoorheen en bleef uiteindelijk hangen bij een artikel op pagina zeven over Britse tradities en cultuur, en welke aspecten daarvan de Amerikanen wel of niet bevielen. De geschiedenis, de koninklijke familie, veel van de popmuziek en kunst- en tv-cultuur werden allemaal gewaardeerd. Toen het stuk inging op waar de mensen in de VS niet zo weg van waren, kwam de slechte tandheelkunde aan bod en de Engelse keuken, alle gebruikelijke dingen met nog wat eigenaardige voorbeelden, zoals de soms grappige spelling waarin veel te veel klinkers werden gebruikt en de kledingsmaak van Simon Cowell.

Jessica moest glimlachen. Ze was in Engeland geboren, had er zelfs de eerste zeven jaar van haar leven gewoond, dus ze voelde een sterke band met het land. Ze was trots op het feit dat ze een Engelse vader en een Franse moeder had en haar Europese afkomst had leeftijdsgenootjes altijd zeer gefascineerd. Maar eigen-

lijk waren haar herinneringen aan de tijd dat ze daar had gewoond tegenwoordig behoorlijk vaag, hoewel ze nooit zou vergeten dat ze op Parkhurst had gezeten.

Parkhurst was een van Englands meest prestigieuze en traditionele meisjesscholen, gevestigd in een adembenemende, landelijke omgeving. Als verwarde vijfjarige had het misschien een tijdje geduurd voordat ze zich er thuis voelde, maar daarna was het net geweest alsof ze in een boek van Enid Blyton woonde. Totdat Edwards tijd als James Bond erop zat, natuurlijk, en Hollywood lonkte en verhuizen naar de vs onvermijdelijk werd.

Jessica liet haar blik even door het restaurant gaan om te zien of Shawn al was gearriveerd. Terwijl ze dat deed, herinnerde ze zich voor het eerst in lange tijd weer hoe ontwrichtend het jaren geleden had gevoeld om Engeland te verlaten en dat het in die tijd haar thuis was geweest. Een vreemde gedachte aangezien ze zich nu een door en door Californische meid voelde en zo ontzettend gewend was aan haar zonovergoten leventje.

Ze was gedurende de jaren natuurlijk nog vaak in Engeland geweest, maar teruggaan als toerist had toch anders gevoeld. Als Edward een film moest promoten of gewoon aan een dosis thuis toe was, ging ze meestal met hem mee en ze had zich vaak afgevraagd hoe het zou zijn om op een dag in haar eentje naar Groot-Brittannië terug te keren. Het land door de ogen van een onafhankelijke volwassene te zien in plaats van die van een kind was altijd iets geweest wat ze een keer zou willen doen. Ze had natuurlijk een dubbele nationaliteit, dus als het zover zou komen zou het makkelijk te regelen zijn en...

Op dat moment ervoer Jessica een vreemde vlag van opwinden en ze staarde met hernieuwde interesse naar de begeleidende foto's van Buckingham Palace, fish-and-chips, Cat Deeley en rode dubbeldeksbussen. Een warme vloedgolf van nostalgie spoelde over haar heen toen ze terugdacht aan een bijzonder leuk tripje naar Londen, waar ze veel tijd had doorgebracht met haar

tante Pam, Edwards zus. Misschien wás het wel tijd voor een flink lange vakantie, soort van? Even weg en haar Britse wortels herontdekken zou fantastisch zijn en zou haar misschien aan hoognodige antwoorden en ideeën helpen. Want wat hield haar eigenlijk in L.A.? Behalve haar vrienden, haar vriendje en haar eigen stomme tegenzin om ooit ergens helemaal voor te gaan omdat het waarschijnlijk toch niets werd.

Vijf minuten later zag ze buiten eindelijk Shawn aankomen, schijnbaar onbekommerd over het feit dat hij irritant laat was. Hoewel Jessica hem al snel minder zelfvoldaan zag kijken toen hij nonchalant naar binnen wilde drementen maar werd tegengehouden door de brede arm van een niet-geïmponeerde portier die hem de toegang ontzegde. Met een ongewoon gevoel van onverschilligheid keek Jessica toe hoe hij een tijdje bralde en protesteerde. Toen moest hij haar naam hebben genoemd want het gedrag van de portier veranderde totaal en Shawn werd vlug binnengeleid. Ze zuchtte en voelde geen enkele blijdschap hem te zien.

‘Hé, schatje,’ zei hij met overdreven luide stem terwijl hij naar hun tafeltje paradeerde. ‘Kijk jou nou met de *L.A. Times*. Heb je er een nummer van *In Style* onder verstopt of zo?’

Wat wilde hij daar precies mee zeggen? ‘Als je het wilt weten, ik las net een artikel over Engeland en dat heeft me op een idee gebracht,’ antwoordde ze in een poging zichzelf op te fleuren, maar tegelijkertijd verafschuwde ze hoe Shawns blik door het restaurant gleed, druk op zoek naar beroemde gezichten. Ver hoefde hij niet te zoeken.

‘En wat mag dat dan zijn?’ vroeg Shawn, die in de verste verte niet geïnteresseerd leek, maar haar tenminste het genoegen schonk zijn oogbollen terug naar haar te draaien. Je kon niet ontkennen dat het een knappe vent was, maar vandaag beviel het Jessica maar niets hoe gekunsteld alles aan hem eruitzag. Zijn t-shirt was zo... gestreken. Zijn donkere, lange haar glad achteroverge-

kamd in een vrij griezelig paardenstaartje en zijn nagels zagen er verdacht veel uit alsof hij een manicurebehandeling had ondergaan. Ze wist zeker dat hij lang niet zo verzorgd was geweest toen ze hem voor het eerst ontmoette, maar oké, dat was dan ook op het strand. Ze opende haar mond om te antwoorden maar sloot hem weer toen ze de kelner aan zag komen lopen.

‘Goedemiddag juffrouw Granger,’ zei hij, alsof hij een oude bekende begroette. ‘Als je mij toestaat, je ziet er vandaag verbluffend uit, je lijkt ontzettend op je vader.’

Jessica bloosde. Ze was een knappe meid, maar lang niet zo buitengewoon aantrekkelijk als haar beide ouders en ze vreesde constant de onvermijdelijke vergelijkingen.

‘Nu we het toch over hem hebben, hoe gaat het met hem? Ik heb hem hier al een poos niet gezien.’

Jessica mompelde: ‘Oh... prima hoor. Druk, zoals altijd. Maar bedankt,’ waarbij ze weglief hoe superirritant haar vader was.

‘Doe hem alsjeblieft de groeten van me,’ zei de kelner. Hij pakte Jessica’s servet van tafel en legde het met een zwierig gebaar op haar schoot. ‘Wat kan ik voor je betekenen?’

‘Wij zijn er nog niet uit,’ zei Shawn bits om duidelijk te maken dat zijn tere ego het niet op prijs stelde te worden genegeerd.

Jessica wachtte een tel. Shawn werkte haar nu al weken op haar zenuwen. De charme die hij in het begin had bezeten leek totaal te zijn verdampd. ‘Nou, ik heb een eeuwigheid zitten wachten,’ zei ze uiteindelijk, ‘en ik ben uitgehongerd. Dus de caesarsalade met kip graag. Met extra ansjovis. En wat water met ijs lijkt me heerlijk, dank je.’

‘Jezus, wat heb jij vandaag? Sinds wanneer is twintig minuten wachten zo’n *big deal*?’ vroeg Shawn prikkelbaar. ‘Oké, doe mij hetzelfde, maar met light dressing en zonder ansjovis. Hou niet van die vieze vissies,’ zei hij vol trots over zijn hilarische alliteratie. ‘Een vissenadem is niet echt opwindend.’

Jessica prentte zich in haar ansjovis tot het kleinste stukje toe